

P.209.647
3-maandelijks
TIJDSCHRIFT
Jaargang 40
oktober-november-december 2014

De JA in kleur?
www.pietersimenon.be
home-fondsenwerving

Kerstmis, terug naar?

Over kerstmis en over vrede schrijven, begint heel onwerkelijk aan te voelen als we over zoveel oorlogen en wreedheden horen op het nieuws of erover lezen in de kranten.

Ook de Ebola-epidemie begint beangstigend dichtbij te komen. Wij die dachten dat we zowat alles onder controle hadden!

Kerstmis, is er dan geen ruimte meer voor hoop?

Kerstmis, is er dan geen hoop meer op vrede?

Kerstmis, is er dan geen vrede meer binnen in onszelf?

Vragen waarop alleen wijzelf een antwoord kunnen en moeten geven.

Iedere oorlog begint binnen in de mens zelf. Mogelijk zijn we ons niet eens bewust van het feit hoeveel kleine oorlogen we zelf aan het voeren zijn. Hoeveel boosheid zit er soms niet in ons, waarvan we de gevolgen mogelijk niet eens in kunnen schatten.

"Er wordt beslist tot aanvallen over te gaan met gevechtsvliegtuigen."

"Onze manschappen zijn trots om aan deze missie deel te mogen nemen."

Ik schrok toen ik deze zinnen hoorde zeggen op ons nieuws.

Zouden deze 'trotse' manschappen beseffen dat ze ook 'moeten' doden?

Zou de 'vijand' beseffen wat doden voor een verwoestende invloed heeft op hun geest, op hun familie, op het leven van zovele gezinnen, individueën en volledige naties.

Is er in een gevecht uiteindelijk wel een winnaar?

Het maakt me bang als ik de koelbloedigheid zie waarmee mensen gedood worden.

Het maakt me echter even bang als ik eraan denk hoe wij, de 'rijkere' landen mensen gewoon laten sterven van honger, hoe we grondstoffen, voedsel gebruiken en

misbruiken voor onze 'overbeschaving', en dit woord mogen we echt wel eens tussen

aanhalingstekens zetten. Waarom? Ik zag een programma van de evangelische omroep op een Nederlandse zender. Het ging over voedselverspilling. In bedrijven waar 4 ton

voedsel binnenkwam werd zomaar eens even 2 ton ook weer vernietigd omdat het

voedsel niet beantwoordde aan de norm: appels met een iets te kleine diameter, peren die dan weer te groot waren, en ga zo maar door. Er werd een kort filmpje getoond

waar een medewerker van een importeur, gewapend met een bananendoosje naar de

hoofdverantwoordelijke van een bananenplantage stapte en zei dat de oogst geweigerd werd. De bananen waren te groot, ze konden niet in het doosje en hij liet het doosje

zien aan de man. Je had de moedeloosheid van die man moeten zien!

En ik besef dat ik, wij, veel te weinig kennen en kunnen voelen wat het is om honger te hebben, om geen inkomen te krijgen, om mensen rondom ons te zien sterven omdat er geen medische hulp is, geen voedsel, omdat er oorlog is.

Het beeld van een moeder in een vluchtelingenkamp heeft me diep aangegrepen. Haar man was gesneuveld, met haar moeder en kinderen kreeg ze een zo kleine ruimte in het kamp, dat ze nog net haar familie onder dak (wat doeken en wat stokken) kon laten

slapen. Zelf sliep zij voor de tent onder de blote hemel. Wat een pijn las ik in die ogen!

Als Kerstmis ook maar iets kan teweegbrengen bij mensen, laat het dan dit keer zijn dat het ons leert om in de schoenen van de ander te gaan staan!

Dat we ons dan beginnen af te vragen wat dát met ons zou doen, hoe we ons eruit zouden redden, of niet. Wat we zouden voelen, hoe groot ons verdriet, onze onmacht, onze boosheid ook, zou zijn.

Als God of hoe u hem ook wil noemen, iets voor ons zou kunnen doen, zou het misschien kunnen zijn dat hij ons de noden van anderen leert 'voelen'. ...

Dat ons geleerd wordt om te kiezen voor eerlijkheid en rechtvaardigheid, overall!

Een winter met een mogelijke elektriciteitsbeperking: erg? We gaan in ieder geval bewuster worden van het feit dat alles niet meer zo vanzelfsprekend is.

Ja en dan willen we even de brug maken naar onze jongeren. En dat kan. Twee begeleiders en twee stagiaires gingen met een aantal van onze jongeren naar Bulgarije voor een project. Er werd gekozen voor een behoorlijk pittig traject: leven in de natuur, buiten douchen met koud water, geen vlees bij de maaltijden, een onderdak waar met planken de grootste gaten dichtgemaakt waren. Het was er allemaal zeer beperkt en onze 'mannen' hebben zeker de tijd gekregen om te reflecteren en te beseffen hoe 'goed' wij het hebben hier in België, ja zelfs in Pieter Simenon, in vergelijking met deze Bulgaarse jongeren. Juist die soberheid heeft ook zeer bijzondere momenten opgeleverd. In dit boekje zijn de stagiaires aan het woord, en dan gaat het vooral over de activiteiten zelf. In het volgende boekje zal Veronique, die als begeleidster meeging, juist het contrast belichten tussen het verschil in 'luxe' hier en daar.

En wij, wij wensen u allen die ons hebt gesteund, of niet hebt kunnen steunen maar alleszins een warm hart hebt toegedragen, die onze boekjes hebt gelezen, een uitzonderlijke kerstmis waarin alles opnieuw teruggebracht wordt tot zijn echte waarde. Waarin we liefde en zorgzaamheid mogen geven en krijgen vanuit een warm hart. Waarin we delen wat we hebben, hoe beperkt ook en waarin wie nood heeft mag ontvangen.

Rosa

Als u ook deze kerstmis een extraatje kan missen voor 'onze mannen' dan nemen wij dit graag aan op
bpost bank BE91 0000 1025 0876
vzw Jongerenwerking Pieter Simenon.
Een fiscaal attest ontvangt u vanaf 40 euro/jaar.
En heel erg bedankt!

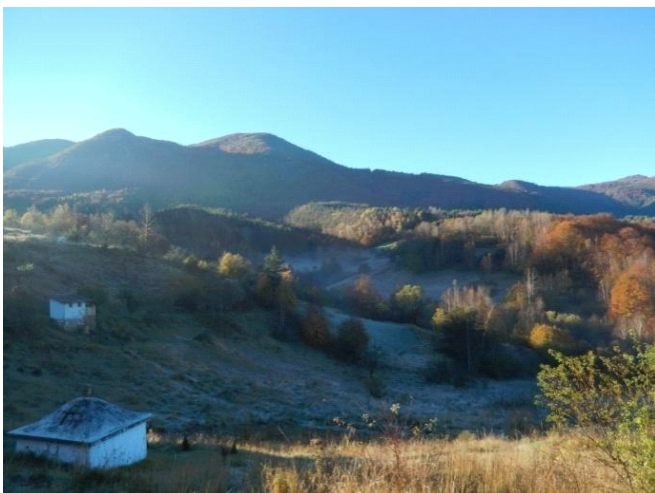
Bulgarije of ... Bulgarian Experience 2014

Voorwoord: Eind oktober vertrok er vanuit Jongerenwerking Pieter Simenon een groep van 8 personen richting Bulgarije voor een Europees uitwisselingsproject, gesubsidieerd door Erasmus+. Deze groep bestond uit 2 begeleiders, 2 stagiairs en 4 jongeren. Samen zijn ze tien dagen naar Gudevica gegaan voor een leer-/werk project. Gudevica is een klein bergdorp in het zuiden van Bulgarije, midden in een prachtige natuur. Ginder werd de groep aangevuld met 8 Bulgaarse jongeren, 2 begeleiders, 4 vrijwilligers, 1 projectleider en 1 trajectleider. Samen als 1 groep vrijwilligers hielpen ze bij de renovatie van een lemen hut. Deze werd verbouwd volgens duurzame principes en met aandacht voor het milieu. Ook werd er een ecologisch rioleringsstelsel aangelegd tijdens het werkproject. Tijdens het leertraject werden er verschillende kennismakingsspelen, trektochten, via ferrata, rotsklimmen, cultuuruitstappen en staptochten georganiseerd. In de volgende tekst zijn de stagiaires aan het woord. Ze vertellen vooral over alles wat ze ondernomen hebben tijdens deze tiendaagse. In de volgende JA en dat zal in het voorjaar zijn, vertelt Veronique, een begeleidster die ook deelnam aan de reis, haar bevindingen. Benieuwd? Dan maar uitkijken naar ons volgende boekje maar eerst laten we u meereizen met de stagiaires Kathlijn en Thomas.

Bulgarian experience 2014

Het was midden in de nacht wanneer de voltallige Belgische delegatie, gepakt en gezakt klaar stond. We zaten allemaal vol spanning voor het Bulgaarse avontuur dat ons te wachten stond. We arriveerden 's morgens op de luchthaven van Sofia waar de trajectverantwoordelijke Lyuben ons hartelijk verwelkomde. Na de begroeting stond ons nog een busrit van vijf à zes uur te wachten. Na een viertal uur rijden/slapen in het busje kregen we serieuze honger en werden we ondergedompeld in de wonderen der Bulgaarse keuken: een lekker soepje op basis van maag, een geitenmelksapje met komkommer en een berg kaas met wat salade. Daarna moesten we snel verder, want we hadden nog een heuse bergrit voor de boeg vooraleer we op onze bestemming waren.

Eenmaal aangekomen hebben we de tenten rechtgezet, ons geïnstalleerd en begonnen

we aan een korte wandeling 'in the dark' (geblinddoekt). Zodra we onze blinddoek afdeden kregen we het eerste spectaculaire uitzicht: een hemel vol met sterren, adembenemend. Hier heeft de "melkweg" geen last van de pollution.

Na een koude eerste nachtrust in de tent werden we wakker en zagen we de prachtige Bulgaarse natuur die de volgende 8 dagen ons dagelijks uitzicht zou zijn.

We begonnen de dag met enkele kennismakingsoefeningen en spelletjes samen met de Bulgaarse groep. In de namiddag hebben we de handen uit de mouwen gestoken bij het bouwen van een echte kleihut. We zijn hiervoor de klei zelf gaan kappen in de bergen en hebben de mix (klei-hooi-zand-water) gemengd met onze blote handen. Het was leuk om een hutje te leren bouwen op een primitieve manier, *dobra rabuta!* (goed gewerkt). De avond sloten we gezellig af rond het kampvuur. Hier konden we nog een lekkere Bulgaarse specialiteit proeven: gebakken varkensvet op een spies gebakken en op een boterham geserveerd.

Dinsdagochtend begonnen we de dag met een korte vergadering op zijn 'Bulgaars', dus één van een dik uur. Nadien hebben we verder gewerkt aan de kleihut en een stenen riolering aangelegd. Die avond maakten we ons klaar voor onze eerste echte wandeling. Dit was een heel avontuur, want we moesten over rotsen klimmen en over een *wilde* rivier springen. We werden beloond met een prachtig uitzicht met zonsondergang. Moe van het werken en het wandelen sloten we de dag gezellig met z'n allen af rond het kampvuur.

Woensdagmorgen werden we wakker vol zenuwen. Vandaag stond het eerste echte avontuur op de planning, de 'via ferrata' (een via ferrata is een met staalkabels uitgezet parcours langs een rotswand). Dit was een klim van 100 m stijl omhoog, met als enige houvast enkele metalen pinnen en handvatten die in de berg verankerd waren. Dit was geweldig spannend; hierbij een dikke pluim voor de Belgische gasten die er helemaal voor gingen. Als kers op de taart sloten we dit avontuur af met een spectaculaire 'deathride' over een heus bergmeer.

Omdat we ook wat cultuur wilden opsnuiven hebben we een bezoek gebracht aan het grootste huis van Bulgarije in de 19de eeuw.

De volgende dag ruilden we de zomerzon in voor een herfststorm. De planning viel hierdoor letterlijk in het water en we hebben de dag binnen doorgebracht. We hebben enkele teambuilding spelen gedaan in de 'bibliotheek' en in de namiddag speelden we een spel waarbij er serieus onderhandeld moest worden. Op deze dag vormde de taalbarrière zeker een obstakel. Met een hoop gebaren en vertalingen door het Bulgaarse team kwamen we er wel. Het hoogtepunt van de dag was de Bulgaarse avond. We werden meegesleept in enkele Bulgaarse tradities, helemaal in originele klederdracht, met lokale specialiteiten en volkstradities.

Vrijdag hielden we het binnen voor gezien en gingen we terug naar buiten. We moesten 'onze' kleihut nog afmaken. Deze werd prachtig gedecoreerd door een van onze Belgische gasten met het logo van 'Future Now'. Daarna hebben we ons voorbereid om naar 'Peak Kom' te klimmen. Als er iets verkeerd gaat moeten we weten hoe te overleven. Dit ging van enkele praktische survivaltips tot geluidloos besluipen van een prooi. We sloten de survivalnamiddag af met het bouwen van een overlevingshutje (shelter) en een tocht door het doodse niemandsland op de grens tussen Bulgarije en Griekenland.

Nu we de theoretische kant van een survivaltocht kenden, was het tijd om de beentjes te trainen met een mooie klim in de stortregen naar een grot bovenop een berg. Het was een kleurrijke tocht met de uiterst 'modebewuste' regenponcho's. Hier hebben we met z'n allen lekker gepicknickt en genoten van het uitzicht. Vervolgens zijn we naar Smolyan (dorp) gereden en hebben we daar een orthodoxe kerk en een planetarium bezocht. Dit was voor onze groep een uitgesproken gelegenheid voor een mini-dutje, daar dit de eerste warme plek was van de dag en de uitleg in het Bulgaars gegeven werd. Op de terugweg maakten we nog een tussenstop en zijn we opnieuw naar de Griekse grens getrokken. Hier hebben we onze eerste wandelpassen in de vers gevallen sneeuw kunnen zetten. Daarna was het aan ons om de Bulgaren onder te dompelen in de Belgische cultuur. Naast de uitleg en proeverij van enkele typische dingen uit België (zoals pralinen) was onze volksdans op 't Smidje de grote sfeermaker van de avond.

De dag nadien maakten we elk ons eigen brood in allerlei vormen en maten, vergezeld door de buurtkat die genoot van alle aandacht van de jongens. En dan was het zo ver: de apotheose van 'project Bulgarije'. In vele lagen kledij gepakt, stonden we klaar om de berg te trotseren. Sneeuwstorm op de berg of niet, de top halen... daar gingen we voor. Het was een zware maar prachtige klim die we met z'n allen vol enthousiasme hebben bedwongen. Bovenaan de berg bevonden wij ons in een 'winter wonderland' en stonden we tot onze knieën in de sneeuw. Het was een echte overwinning voor iedereen, een magisch moment. Op deze euforie zweefden en zongen we ons een weg terug naar beneden, naar de warme kachel. Na nog een intens moment met de gasten, gingen we met zijn allen terug naar de kamer voor een gezelschapspel. Samen als één groep genoten we nog na van de prestatie van die dag en van een ongelofelijke week.

Tijdens onze laatste dag waren er gemengde gevoelens. We hebben nog een aantal vertrouwensoefeningen gedaan met de hele groep en zijn opnieuw binnen gaan zitten bij het kacheltje. Tijdens het reflectiemoment en het afscheid, zijn er bij sommige jongens en meisjes traantjes gevloeid. Maar onze jongens waren zeker net zo blij om terug naar huis te gaan, uitkijkend naar een warm huis, een zacht bed en niet te vergeten: een lekker stukje vlees !

Het was een uitzonderlijke ervaring die geen van ons snel zal vergeten. Het uitzicht leek elke dag weer wat mooier dan de dag voordien. Verwonderend genieten van de prachtige natuur en de rust die deze plek uitstraalde, zaten zeker in het pakket. Je leerde er jezelf en elkaar kennen en we zijn één groep geworden. Volharden en geloven, grenzen verleggen en samen iets bereiken. Een ongelofelijk ervaring en boost voor het leven.

Wij, de twee gelukkige stagiaires, kunnen terugblikken op het Bulgaarse avontuur als een unieke leerkans. Het was een leerproces van enkele maanden in een enkele tiendaagse die ons heeft gevormd als toekomstige begeleiders. We zullen dit project meedragen voor het leven en de mooie herinneringen nooit meer vergeten.

Kathlijn en Thomas, aka Kotka en Simba

En soms groeit het vertrouwen ...

Een vader vertelt.

Aangaande bepaalde gebeurtenissen is mijn zoon op een gegeven moment in de problemen gekomen. Daar ik een alleenstaand vader ben die alle dagen ging werken, viel het me niet meteen op dat er iets mis was. Door de tijd heen kreeg ik vanuit school alarmerende berichten en werd ik gevraagd om langs te komen.

Daar vernam ik dat mijn zoon reeds verschillende malen gespijbelde had. En als hij op school was zich soms agressief opstelde naar bepaalde leerkrachten. Dit werd steeds erger waarna een uitsluiting volgde met alle gevolgen van dien.

Het kwam zover dat na verloop van tijd de jeugdrechter werd ingeschakeld. Mijn zoon is toen geplaatst in een jeugdinstelling voor een bepaalde tijd.

Na een tijd liep alles weer zoals het hoorde en mocht hij weer naar huis komen, maar wel onder voorwaarden. Hij kreeg contextbegeleiding die was aangesteld door de jeugdrechter.

Deze persoon kwam 1 maal per week langs om met mijn zoon te praten. Dit ging in het begin zeer moeilijk omdat mijn zoon zich moeilijk kan uitdrukken aan vreemde mensen. Na verloop van tijd lukte het met mijn zoon en zijn vertrouwenspersoon toch redelijk. Dit heeft eraan bijgedragen dat hij zich stilaan wat meer is gaan openstellen en bepaalde dingen anders ging zien en ervaren.

Nu zeg ik niet dat alles in orde is, maar zijn houding en gedrag zijn opmerkelijk veranderd, en dit in de positieve zin.

Dit is allemaal mogelijk geworden mede door de vertrouwenspersoon van mijn zoon en de band die ze samen hebben opgebouwd.

Wat ik wel weet is dat ik het er zelf in het begin ook zwaar mee had om een vreemde persoon te vertrouwen. Maar zonder hem was het ons niet gelukt om iets negatief om te zetten naar iets positief.

Zowel ik als mijn zoon bedanken de begeleiding en vooral de vertrouwenspersoon voor alle steun en aandacht die ons is gegeven.

Nogmaals dank u.

Reflecteren mag en zeker in de kerstperiode ... Begeleidster Orte deed dat ook ...

Dag Iedereen

Rosa is elke paar maanden op zoek naar een artikel voor ons blaadje JA. Wij als begeleiders worden dikwijls gevraagd om iets te vertellen over onze jongens. Wat maken ze allemaal mee?

Maar ik heb zitten denken aan alle mensen die met onze jongens bezig zijn. Zelf ben ik 56 jaar en kijk al vooruit naar wat minder werken. Maar ook ben ik op zoek naar een andere manier van omgaan met onze jongens omdat ik toch al wel echt erg oud ben in hun ogen, zeker met mijn grijze haren.

Ik moet altijd denken aan een jongere die enkele jaren geleden aan tafel vertelde dat er een mevrouw op de bus commentaar op hem had omdat hij zijn muziek wat hard had staan. Maar het was ook wel een écht oude vrouw. Benieuwd naar wat hij een écht oude vrouw vond, heb ik eens gevraagd hoe oud die dame was volgens hem. "Nou wel zeker 40 jaar", zei hij. En ik dacht: "Nou dat kun je wegsteken oude taart", maar dat wel met een glimlach op mijn gezicht.

Ik zie bij ons in de organisatie alle leeftijden, van net afgestudeerd tot al wat langer in het werkveld staand. De 'jonge' collega's van 10 jaar geleden zijn allemaal dertigers, bijna veertigers, met kleine kinderen en zij stellen ook vast dat ze niet meer tot de jonge generatie werkers behoren. Het leven gaat verder hé.

Maar jong en oud blijven zich inzetten voor onze jongens en ik denk dat ik iedereen die in onze vzw werkt eens een schouderklopje wil geven met: "Goed zo, fijn dat je een collega van mij bent en ik hoop dat je nog lang samen met mij voor onze jongens blijft zorgen".

Orte

**Het geluk is als een parfum:
wij kunnen het niet over een ander uitstorten,
zonder dat er enige druppels op onszelf vallen.**

William Shakespeare

WELZIJNSZORG

Zoals ieder jaar staan we enkele pagina's af aan Welzijnszorg. Ook sommige van onze jongeren horen tot hun doelgroep en dankzij enkele campagnes van WZZ konden wij hen extra ondersteunen.

Campagneboodschap 2014: Iedereen beschermd tegen armoede?

Welijnszorg vindt dat iedereen in ons land recht heeft op een goede sociale bescherming. Dat wil zeggen dat iedereen beschermd moet zijn tegen sociale risico's zoals ziekte of je werk verliezen. Wie arm is, is onvoldoende beschermd tegen allerlei risico's, vindt geen toegang tot de nodige diensten en voorzieningen om zijn sociale rechten te laten gelden. In de praktijk leeft 1.6 miljoen mensen in ons land in een situatie van sociale onderbescherming.

Welijnszorg gaat met de campagne 'Iedereen beschermd tegen armoede?' naar de kern van de armoedeproblematiek en geeft sociale uitsluiting geen kans.

Sociale bescherming

Wie arm is, is onvoldoende beschermd tegen allerlei risico's, vindt geen toegang tot de nodige diensten en voorzieningen om zijn sociale rechten te laten gelden. In de praktijk leven 1,6 miljoen mensen in ons land in een situatie van sociale onderbescherming. Zij hebben een inkomen dat onvoldoende is om van te kunnen rondkomen, zij hebben problemen om ziektekosten te betalen, om een goed huis te vinden, om toegang te krijgen tot diensten of een duurzame job te vinden ... Kortom, ze leven in armoede!

"Ik ben heel kwaad geweest, ik kan het niet beschrijven. Mensen willen ook werken, ze willen geen uitkering, ze willen niet ziek zijn, ze willen normaal leven maar kunnen het niet." (Getuigenis Welzijnsschakels)

Recht hebben ≠ Recht krijgen

We kennen in ons land heel wat mogelijkheden, rechten en statuten om, hetzij iedereen, hetzij een bepaalde groep, ondersteuning te bieden, een tegemoetkoming te geven. Er zijn ook heel wat rechten die zich specifiek richten op wie het moeilijk heeft. De bekendste zijn de uitkeringen uit onze sociale zekerheid, zoals de werkloosheidsuitkering, invaliditeitsuitkering, pensioen ... Sommige rechten krijg je (zo goed als) automatisch, andere moet je zelf aanvragen of kan je bijvoorbeeld via je belastingaangifte laten gelden. Voor mensen in armoede is het niet eenvoudig om te krijgen waar je recht op hebt.

"Mensen moeten beseffen dat arm zijn niet betekent dat je een slecht mens bent. De maatschappij kleeft een etiket op je." (Getuigenis Welzijnsschakels)

De paraplu van de sociale zekerheid

Zonder sociale zekerheid zouden in België 42% van de mensen in armoede leven. Dankzij ons sociale beschermingssysteem blijft dit gelukkig tot 15% beperkt. Toch moeten we vaststellen dat 1,6 miljoen mensen in ons land in armoede leven. Er zitten dus gaten in die paraplu van de sociale zekerheid. Wat is er precies aan de hand?

Welzijnzorg moet vaststellen dat bijna alle minimumuitkeringen in ons land onder de armoedegrens liggen. Wanneer je voor langere tijd beroep moet doen op zo'n uitkering is de kans groot dat je inkomen veel te laag is om van te leven. Vele sociale minima blijven onder de armoedegrens.

“Zonder geld val je overal buiten. Het doet er ineens niet meer toe of je ook je best hebt gedaan of wat je kan. Het ergste is dat je niet meer mee mag doen.”
(Getuigenis Welzijnsschakels)

Het vangnet van de sociale bijstand

Voor wie uit de sociale zekerheid of onderdelen ervan tuimelt, is er het vangnet van de sociale bijstand. Om recht te hebben op sociale bijstand moet je niet bijgedragen hebben. Er zijn meestal wel andere voorwaarden aan gekoppeld, zoals een inkomensonderzoek of bijvoorbeeld de bereidheid tot werk via een begeleidingstraject. Maar in de sociale bijstand gelden dezelfde problemen als in de sociale zekerheid. De inkomensbescherming is ondermaats, van een leefloon kan je niet leven. Voor aanvullende steun moet je hopen dat er in jouw gemeente een tegemoetkoming bestaat en dat men ingaat op jouw vraag.

Door mijn schuld, door mijn grote schuld

Mensen in armoede zitten bovendien vaak met schulden. Soms kunnen ze niet anders dan schulden maken omdat hun inkomen veel te laag is om te voorzien in de meest elementaire noden. Schulden vermijden kan enkel door mensen een menswaardig inkomen te geven en waar nodig begeleiding om het huishoudbudget te beheren. Het loopt echter fout op beide vlakken. Zo kunnen mensen hun rechten niet uitoefenen en geraken zelf alle controle over hun leven kwijt.

“Ik ben vervreemd van mijn eigen geldzaken. Wanneer mag ik terug over mijn financiën beslissen? Het blijft maar bij schuldbemiddeling. Zij zeggen wat ik moet doen.”
(Getuigenis Welzijnsschakels)

Wout gaat winkelen voor de feestdagen

Het is maandag, de week van kerstmis. Wout woont in Herentals en is nog steeds in begeleid zelfstandig wonen. Vandaag zal zijn begeleider komen om samen met hem te gaan winkelen. Hij heeft nog steeds geen sociale woning of iets via het sociaal verhuurkantoor kunnen huren, dus zijn beschikbare budget voor boodschappen is héél klein. Hij betaalt 450 euro huur voor een heel kleine studio. Maar goed, hij is al blij dat hij wat gevonden heeft en ook blij dat zijn begeleider vandaag komt. Hij heeft vorige week een behoorlijk eenzame week achter de rug en verwacht van de feestdagen ook niet echt veel.

Stipt drie uur, zoals afgesproken, hoort hij de bel flink te keer gaan, geintje van zijn begeleider, iedere keer weer. Deze spurt zoals altijd de trap op en staat te blinken voor zijn neus. Wout moet lachen. "En, is er koffie?", grapt hij. "Het water is gekookt", grapt Wout terug. De koffie denk je er maar even bij en dan slurpen we gezellig van onze mok. Zijn begeleider belooft hem een koffietje na het winkelen. Lekker!

"Wel, vriend, we gaan ons winkellijstje maar eens maken. Het is bijna kerstmis en tja, eens kijken of we wat lekkers kunnen kopen van jouw budget(je)." Wout krijgt 50 euro en daar zit zijn zakgeld in. Er schiet meestal zo een 35 euro over voor boodschappen.

Samen beginnen ze een menu uit te dokteren en leggen meteen het winkelbriefje erlangs.

"Deze avond wilde je pannekoeken: eitjes 1,09, een pak bloem 0,50 en 2 pakken melk 1,30, genoeg ook voor een beker bij het eten.

Dinsdag en woensdag: aardappelen 2,45 voor een grote zak. Als groenten misschien spinazie 0,45 en bak er voor een keertje maar een eitje bij dan kan je voor kerstmis eens een biefstukje nemen 3,85. Een blik lekkere Chinese tomatensoep 1,89 kan ook dienen voor 2 dagen met kerstmis en sla met kerstomaatjes (2,50) zal ook goed smaken.

Zaterdag is het spaghetti: 0,45 en een pot bolognaisesaus van de Aldi 1,20. Maar dan moet je wel een kg mandarijnen 1,50 nemen anders heb je niet genoeg vitamienetjes", zegt de begeleider gemaakt kinderlijk. Wout schiet in de lach.

"Wel kerstavond zou ik zeggen worstenbroodjes van de Aldi (2 euro??) .

Dan hebben we nog 2 broden 1,70, broodbeleg (proberen 3 euro), een pot choco 1,65, een paar potjes nagerecht 1,70 ook voor met kerstmis."

"En Wout, weet je nog iets?". Dan volgt WC-papier 1,65, afwasmiddel 0,65, shampoo 1,50 (maar daar krijg ik jeuk van!), misschien ook wat bananen 1,10 die kunnen ook tussen de boterhammen en o ja, de mayonaise 1,00 is ook op."

De begeleider telt het lijstje op, ze zitten al aan 33 euro en in de winkel zullen ze nog wel wat tegenkomen waar ze nu niet aan denken. Het budget is krap!

"En er zit zeker geen cola aan of zo, van de Aldi misschien?" probeert Wout, "en"

Zijn begeleider kijkt hem heel ernstig aan en staat dan bloedserieus op. Hij wandelt heel demonstratief naar de deur. Wout kijkt hem vragend aan. Wat nu?

Langzaam gaat de deur open en zijn begeleider vist een grote doos op die hij op zijn weg naar boven verstoppt heeft. Er zit een spiksplinternieuwe frituurpan in, enkele flessen olie (voor frietjes met kerstmis!!), een fles cola en limonade, chips, nog wat extra eten 'op voorraad' en een doosje pralinen. Wout beseft eerst niet dat dit voor hem is maar als blijkt van wel - een cadeautje vanuit Pieter Simenon - geeft de onhandige Wout zijn begeleider een stoot tegen de schouder van blijdschap.

Wat een verrassing. Hij kijkt nieuwsgierig in de doos en ziet nog kerstverlichting liggen én een potje nescafé (van de begeleider met een knipoog).

Maar die frituurpan!! Hij kijkt of hij de lotto gewonnen heeft en zijn begeleider: die glundert al even hard.

Ze trekken eensgezind hun jassen aan en gaan naar de winkel en naar de beloofde koffie!

Nieuwjaarsbrief

Hier sta ik dan weer voor jullie, voor de zoveelste keer. Ik weet dat ik jullie nu prettige dingen moet toewensen. Een goede gezondheid en veel geluk en winst op de Lotto en heel veel liefde en zo. Maar dat heb ik de vorige jaren al gewenst.

Ik heb een paar avonden in bed liggen piekeren, om eens iets nieuws te vinden om jullie toe te wensen. En toen dacht ik opeens: wat zit er in het diepste putje van hun hart? Ik wist het meteen: daar zit hun kind! Ik moet hun iets moois toewensen in verband met hun kind! Ik moet mezélf dus iets toewensen, want als hun kind gelukkig is, zijn zijzelf ook gelukkig.

Ja, ik kan beter nadenken als het stil en donker is.

Dus begon ik een lijst op te stellen met alles wat me gelukkig zou maken. Het begon bij filmtickets en eindigde met een laptop. Het was een lange lijst, met één blad kwam ik niet toe. Tot ik opeens doorhad: zo kan ik een heel boek vullen, en misschien ben ik dan nog altijd niet écht gelukkig.

Toen heb ik weer nagedacht. En eindelijk voelde ik dat ik maar één ding wilde, pa en ma. Ik wil dat ik me weer een jaar lang veilig mag voelen bij jullie. Ik wil dat ik naar jullie toe mag blijven komen als ik me verdrietig en ellendig voel. Ik wil dat jullie samen met mij lachen, als ik me goed voel. Ik wil dat jullie naar me luisteren als ik met vragen zit en samen met me zoeken naar antwoorden. Ik wil dat jullie me blijven opvangen ook als ik boos ben of me onbegrepen voel.

Eigenlijk wil ik dus dat jullie die prachtoeders blijven die jullie mijn hele leven lang al voor mij zijn geweest.

Dat is mijn wens voor het nieuwe jaar.

Naar 'Nieuwjaarsbrief' van Ed Franck

Deze onvoorwaardelijke liefde tussen ouder en kind wensen wij zowel onze jongeren als hun ouders toe!